

politik, psychopat, zabiják

DANIEL

TEMNOTA

**GRANITE
DESIGN
2025**

DICATA
AD PULCHRITUDINEM
CREATURAE...

DANIEL TEMNOTA

politik, psychopat, zabiják

granite design

praha 2025

© Daniel Temnota, 2025

© Granite Design, 2025

ISBN 978-80-906325-6-1

**„Za oněch dnů, kdy synové božští
vcházeli k dcerám lidským
a ty jim rodily, vznikaly
na zemi zrůdy...”**

Genesis 6,4

„Když Herodes poznal, že ho mudrci
oklamali, rozlítil se a dal povraždit
všechny chlapce v Betlémě
a v celém okolí...“

Evangelium
podle Matouše 2,16

1 | JIRKA, 26. 6. 2020

Miloval naprostou převahu nad podřízeným, mimořádně si užíval jeho ponižování — a byl v tom zatraceně dobrý, široko daleko nejlepší — vychutnával si kontrolu nad člověkem a jeho postupnou pečlivě cílenou redukci na rohožku před kanceláří. Král si pohrává s otrokem, tak to vnímal. Moc rád lidi trápil. Psychicky i fyzicky, nejlépe obojí. Vždycky chtěl vědět, jaký je to pocit někoho zabít; naprosto kontrolovat jeho život až na hranici smrti a za ní, mít nad životem absolutní moc a v jednu chvíli se rozhodnout o jeho konci. Dnes to konečně poznal... Dnes konečně zabil člověka a teď už bez nejmenších pochyb věděl, že to nebylo naposledy. Naopak. Začala nová — ta jediná pravá, ta jediná *dobrá* — etapa jeho života. Král se neptá, co se smí nebo nesmí, co je takzvaně žádoucí nebo nežádoucí, král prostě udělá, co chce. Nietzscheho panská vs. otrocká morálka mu byla blízká, často si citáty o vládci a otroku opakoval. Jestliže ho dodnes vzrušovala představa, že má v rukou život člověka, že ho drží zezadu za vlasy a nakonec zařízne — a u té představy mu pokaždé tvrdl penis —, dnešní ráno tu krásnou představu naplnil a posunul dál: teď by chtěl mít vedle sebe dva nebo lépe tři lidi a postupně — nejlíp pomalu a s dlouhými pauzami — je zaříznout, uspokojit se jejich strachem. Nemohl na to přestat myslet.

Navenek nedával naprosto nic znát, vnitřně se ale rozplýval v extázi: prožíval nepopsatelně krásný pocit vnitřního uspokojení, který v tu chvíli nemohlo nic umenšit ani zesílit (dokonalost prostě nelze zdokonalit); cítil se být na jiné úrovni. Spokojeně shlížel na otroky — tak vnímal zaměstnance —

a v hlavě mu k tomu zněl jeho zbožňovaný Wagner. Můžu vás pozabíjet všechny, pomyslel si při pohledu na podřízené (když mu myslí rezonoval Bludný Holanďan) při ranní poradě. Užiteční pitomci. Ovce. Jedny na vlnu, druhé na maso. Všechny jeho. Jeho! Jedině on jim vytyčuje ohrádku. Někteří k němu vzhlíželi, někteří se ho báli, hrstce byl ukradený, šlo jim jen o mzdu a včasné placení hypotéky, ti ho iritovali ze všech nejvíc. Chtěl, aby se ho lidé báli, chtěl, aby se mu podobíli, chtěl, aby ho adorovali; ty ostatní — v jeho očích naprosté nuly, ovce mezi ovce — zajímaly jenom peníze jeho neziskovky. Díval se na ně dlouze bez výrazu v tváři. Podřezal by je pomalu jednoho po druhém tak, aby se ten další mohl pořádně posrat strachy.

Dopolední letní slunce se opíralo do velkého starého okna. Dřevěné rámy z první republiky, vnější tabule skla prasklá. U neziskovky se takové okno nejen toleruje, ale přímo předpokládá, je to výkladní skříň skutečnosti, že tady nejde o peníze, ale o vyšší *dobro*. Naprostá lež. Pečlivá reklama. Z okna trčel do místnosti oslnivý světelný kvádr vržený nízkým sluncem; vykrajoval do okolního šera místnosti přesný ostrý tvar, v němž se divoce mihotaly světélkující částičky zvířeného prachu. Ti, na které přes okno slunce přímo svítilo, byli viditelně zpocení. Na rozdíl od ostatních, kteří seděli v šeru — v jakémsi bezobsažném a o mnoho chladnějším šeru — a prakticky nebyli vidět, ti v kvádru přímo zářili jako lidské pochodně. Lesklé, zpocené, vystresované pochodně. Nejraději by hned odešli do svých kanceláří, zalezli si do stínu a oddechli si od těch esenciálně *zlých* očí — očí psychopata. Jirka to dobře věděl, držel si je na slunci vždycky déle, než bylo potřeba, kochal se pramínky potu na jejich spáncích, jejich zpocným pachem, páchnoucím strachem, ubohou nervozitou, sám ledově chladný, klidný, soustředěný... Dnes více než kdy jindy. Je proto *zlý*? Nebo snad proto, že zabil jednoho zbytečného pitomce? Ne, král není *dobrý* nebo *zlý*, král je povznesen nad *dobro* a *zlo* (vymyšlené pro otroky), král prostě *je*. Tak to chápal. *I am, who I am*, říkal s oblibou, když s ním retardi — tak vnímal většinu lidí, novináře regionálních médií ovšem zvlášť — dělali rozhovory.

V hlavě si přehrával noční události. Nikdo z podřízených nemohl nic tušit, a přitom Likvidátor právě *teď* rozpouštěl tělo. Se sotva znatelným úsměvem uznale přemýšlel o faktu, že roztok byl v sudu nachystán už večer, kdy ti dva seděli u stolu, popíjeli zatraceně dobré víno — teprve *teď* si uvědomil, jak dobré bylo — a skvěle se bavili. Musel se držet, aby se hlasitě nerozesmál. Likvidátor měl všechno připraveno jen o dvě místnosti dál a prostě čekal; jako vždy poslouchal svou oblíbenou hudbu, jako vždy byl koncentrovaný, nejedl, nepil, kouřil íránskou fajfku se silným kamerunským tabákem a trochou marockého hašiše a čekal... Sto tisíc korun za hodinu je docela dobrá sazba za kvalitně odvedenou práci. Přesto Likvidátor už nějakou dobu přemýšlel o tom, že by mohl hodinovku mírně zvednout, vzhledem k tomu, jak dobrou reputaci si u Vyznavačů života udělal. *Vyznavači života*. Vždycky se musel usmát, když mu ten název problesknul hlavou. V Německu by dostal přinejmenším trojnásobek, ale na tuhle práci se musí člověk v prostředí, kde ji vykonává, dokonale vyznat: Musí znát lidi, musí znát lokalitu, musí znát situaci, vycítit atmosféru a správně předvídat vývoj. Musí rozpoznat trable, než k nim dojde. Kdyby byl na tuhle práci vypsán inzerát — což je samozřejmě nemožné, směšné a nikdy se to nemůže stát —, kdyby ale přece byl inzerát vypsán, řekněme hypoteticky, chápáno jen jako úsměvný myšlenkový experiment, byl by vyžadován přinejmenším dvojí doktorát: první z chemie, druhý z psychologie nebo jiné příbuzné humanitní vědy; jistá znalost managementu a krizového řízení by byla výhodou, angličtina, němčina a ruština na dobré úrovni nutností. K tomu řidičský průkaz, čistý trestní rejstřík (!), prokazatelná zkušenost s vedením menšího kolektivu a ochota cestovat. Odměna: 100 000 Kč/hod.

Jirka byl chvíli mimo, přemýšlel o Likvidátorovi a teď si uvědomil, že ti pitomci na poradě na něj nervózně hledí a čekají na jeho instrukce jako ovce na porážku. Autoritativně — s arogancí sobě vlastní, kterou si užívá, a dokonce ji ne úplně vědomě piluje k dokonalosti — rozdal příkazy na následující pracovní týden a rozpustil poradu. Chvilku si ještě

podržel Viktora ve světelném kvádru a zkartáčoval ho, co se ně do něj vešlo, za to, že si v pátek dovolil o čtvrt hodiny dříve skončit. Že práci Viktor kompletně dodělal, všechno pečlivě uklidil a že musel odvézt manželku do nemocnice na plánovaný zákrok ho absolutně nezajímalo — správný šéf kontroluje lidi pět minut před koncem pracovní doby a Jirka je v tomto ohledu správný šéf. Je mnohem víc než to: Je to on, kdo bude rozhodovat a bude to zase řídit; jako bývalý primátor Plzně a současný kandidát na hejtmana Plzeňského kraje nesnese, aby neměl naprostou kontrolu nad všemi těmi retardy. Dávno měl být hejtmánem a mířit výš — sněmovna, ministr, premiér, prezident? — ale ta nevyzpytatelná masa kreténů zvolila Pánka, retarda bez školy, co se nenaučil ani mluvit! Dnešní náladu mu ale připomínka jednoho debila, co si šlape na jazyk, nezkazí. Beztak toho trotha brzy odsoudí. Dnes měl v rukou život, vzal si ho přesně tak, jak si vždycky představoval, a teď ho tak nějak měl, vlastnil ho. Byl o něj bohatší. A maso se zatím rozkládalo v hodi novce, kterou spláchně neziskovka. „Přispějte na větší diverzitu lesa,“ zněla podbízivá reklama. Peníze budou utraceny lépe: uspokojí ne právě levného Likvidátora. V myšlenkách se mu stále vracel pohled na znak třetí úrovně, tři řady tři temně voskové žlutých ondřejských křížů se zdobným hnědým lemem v černém poli, se zlatým nápisem Mors — Veritas — Libertas.

„Jirko, je tady ten nový fundraiser na pohovor,“ oznámila Taňa stroze, ale s věčným, sotva znatelným úsměvem, který má za všech okolností vyjadřovat její dobré naladění, její soulad s přírodou a vesmírem, její pozitivní energii, podepsanou vegetariánstvím a snahou o naprostou minimalizaci odpadu produkovaného svým životem. „Má ho přijmout Lenka?“

„Rozhodně ne!“ vystřelil Jirka zvýšeným hlasem, z něhož prýštila stejně tak hluboce zakořeněná jako spontánní sebestřednost. Nesnášel, když rozhodoval někdo jiný. A jako by se styděl za svůj tón, který to prozrazoval, dokončil už typicky chladně: „Jdu tam, dones mi tam malý kafe,“ direktivně ukázal prstem na svůj malý šálek „a ťukni na mě, až přijde ten Franc.“ K Viktorově úlevě se zvedl a šel do malého kanceláře fundraiserů své neziskovky. Přestože byl malý

a drobný, na chlapa až příliš hubený, strach, který v lidech vyvolával, jej činil pocitově větším. Ani jeho pleš většinou člověk nevnímal, protože byl upoután pronikavě modrýma očima, které si zpod stále přimračeného obočí člověka držely a nepustily ho, aby studoval jeho tělesné nedostatky. Cestou do kanceláře ho napadlo, že právě tak to loni začalo: přišel nový zaměstnanec — Igor — a měl to být normální nudný večer s dalším pitomcem, ale loni to bylo jinak. Úplně jinak.

2 | P E T R A , 2 4 . 5 . 2 0 2 0

„Lidi je jak sraček, neberu na ně žádný ohledy, oni taky na planetu serou. Pro vás jsou teď a tady nejdůležitější tyhle tři rodiny horských goril a ochrana jejich přirozeného prostředí. Všechno, co tady děláme, je pro jejich dobro. *Dobro*, rozumíte? Jamani jenom ničeť a produkují odpad, včetně těch, co jsou zaměstnaní v parku. Běžte se podívat do těch jejich slumů, jakej dar jsou pro planetu! Uniforma z nich nedělá skutečný ochránce přírody, to si pamatujte! Lidi — a pro jamany to platí dvojnásob — jsou pro planetu zlo. *Zlo*, rozumíte?“ křičela Petra horlivě na tři nové dobrovolníky, kteří právě dorazili z Česka na půlroční misi v rámci ochrany zbytků deštného lesa a posledních rodin horských goril v Kongu.

Petra Putnová — vedoucí české buňky programu Udržitelný svět bez hranic — považovala jamany, jak se mezi bílými ochránci říkalo černochům, za nutné zlo. Žijí v Kongu — o. k., bohužel —, ale přírodě, a gorilám obzvlášť, by bez nich bylo mnohem lépe. Petru už po dvou letech práce v Kongu neskutečně srali. Jedna chráněná gorilí rodina se patrně od nich nakazila ebolou a přežil jenom nejstarší samec. Jediná funkce, kterou jamani vykonávali dobře, dokonce hodně dobře, byla funkce uspokojování její neustálé chutě na sex, přesněji řečeno na tvrdý sex se dvěma, často i třemi partnery. Ačkoli byla pevně rozhodnutá, že nikdy nebude mít děti (z představy, že má dítě se jí dělalo až fyzicky zle), šukání — jak sex sama nazývala — milovala a tyhle černý kluci šukali

úplně jinou úroveň než ty nuly, co sem jezdí z Česka za dobrovolnickým zážitkem. Čeští chlapci s dlouhými vlasy, citliví, jemní, na všechny hodní. Někteří poslední dobou dokonce i s barevně nalakovanými nehty! Tyhle (pro Petru) chlapečci byli v parku úplně zbytečně. Tvrdou práci v parku nezvládali a její konstantní sexuální apetit nedokázali uspokojit ani náhodou. Jaman se na nic neptal, nemyslel a jakmile ho Petra připustila, odvedl perfektně svoji práci. Bohužel to byla jediná práce, kterou jaman odvedl perfektně; vlastně jediná, kterou vůbec odvedl. Velkou nevýhodou bylo, že jaman si musela oblékat (tak sama říkala nasazování kondomu), přestože to měla mnohem radši bez, ale to vzhledem k míře HIV pozitivních v Kongu prostě nešlo. Nebyl v tom žádný rasismus, ani explicitní, ani implicitní, byla v tom pouze zkušenost — prostý realismus.

Její předchozí roční mise proběhla v Indonésii, kde sice dosáhla dobrých výsledků vzhledem k rozšíření národního parku a ochraně makaků, ale s chlapama to byla naprostá tragédie: malí, slabí, hladcí, prostě bída nad bídu. Jeden jaman v Kongu odvedl v posteli víc práce než pět rejžáků v Indonésii. — Rejžáci. Ani v tom nebyl rasismus, prostě to sedělo a Češi umí věci vystihnout nezávisle na tom, zda to je nebo není takzvaně korektní. Samozřejmě jaman převyšoval rejžáka pouze v posteli — na pracovišti, v parku, tam to bylo přesně naopak. Jamani jsou líní, nespolehliví, čas pro ně absolutně nic neznamena, slovo kvalita vůbec nemají ve slovníku. Sílu sice mají, ale jsou ochotni ji použít jen v boji proti sousednímu etniku. Rejže mají alespoň disciplínu. — Jamani mají mnohem větší ptáky než vlasatí hošani z Česka, mají je tvrdé na lusknutí prstu a dvě tři čísla bezprostředně po sobě jim nečiní problém. Chlapci z Čech Petru taky často chtěli — pokud to nebyli teplouši, což Petra v zásadě neodsuzuje, ale ve svém týmu to nesnáší —, ale po připuštění to nikdy nebyla žádná sláva.

Petra kázala v Kongu naposledy. Jak horlivě šermovala rukama, její pevná velká ňadra na krásném štíhlém těle velmi silně poutala pozornost českých dobrovolníků i přihlížejících jamanů. Špinavě blondaté vlasy a zelené oči byly (nejen) v Africe dostatečným zdrojem pozornosti, ale nadto

byla Petra opravdu neobvykle krásná. Její přirozená a ničím nezvýrazňovaná krása ostře kontrastovala s velmi prostým, až šupáckým oblečením, na němž si ale zakládala. Jednak bylo její vizitkou, také ovšem zvýrazňovalo její přirozenou krásu. Kontrasty prostě fungují.

Za měsíc se vracela do Čech, kde ji čekala pozice manažerky projektu nově vznikajících mokřadů u Rokycan. Na projekt se nesmírně těšila. Nelegální skládka, která se za desetiletí rozrostla do obludných rozměrů na podmáčeném terénu říční nivy, se bude likvidovat a vznikne přírodní lokalita s naučnou stezkou a ekologickým školicím centrem na okraji pozemku. V plánu byly pozorovatelný ptactva v korunách stromů, mola a jeden srub umístěný na ostrůvku největšího jezera k pozorování vodních živočichů. Ten projekt byl naprosto fantastický. U Jirky Krále už pracovala. Neměla ho ráda, ale to pro ni bylo úplně vedlejší, lidi ji nezajímali a vztahy už vůbec ne. V jejích očích byl Jirka úspěšný lovec dotací. Pokud někdo dokáže dvacet let živit své firmy a neziskovky výhradně z dotací, nakupuje z nich pozemky i domy, hojně navštěvovaný web Moje Plzeň (který se tvářil jako informační, ale ve skutečnosti to byl Jirkův politický kalkul) a ještě z toho zaměstnává padesát jinak nezaměstnatelných lidí, je to dotační kouzelník a fakt, že ho neměla ráda, šel zcela stranou. Skutečnost, že se Jirka chápal jako spasitel — totiž spasitel přírody a ano, Jirka si to o sobě opravdu myslel — Petru dráždila, protože některé jeho metody v přístupu k lesům absolutně neschvalovala. Co se ale týkalo mokřadů, nebyl Jirka pro Petru sice spasitel, to tedy opravdu ne, ale rozhodně byl velmi zkušený guru, mokřadní mág. Mokřady prostě uměl. Osobní averze šla proto stranou.

Petru čekal zajímavý projekt, plně v souladu s jejími sny zářivé kariéry v oblasti ochrany přírody. Všechny její myšlenky — a přemýšlela opravdu hodně, vlastně pořád, dokonce i při sexu s několika partnery, což považovala za svou chybu (chtěla by při tom prostě vypnout, nechat se šukat a nemyslet na nic, ale nešlo to) — všechny její myšlenky byly protkány tématem ekologie, lépe řečeno dosažení zasloužené vážnosti ve světě ekologie a praktické ochrany přírody.

Dokonce i při samotném vyvrcholení, když jí dva jamani stříkali na prsa — a to jamani umí asi nejlíp, s patřičnou mírou agresivity, která ji mimořádně vzrušuje — myslela na to, jak někde přebírá cenu za ekologický počin roku. Hulákala tedy naposledy na tři vyplašené chlapce s culíčky (a jednoho dokonce s lenonkami a Buddhou vytetovaným na lýtku, sto-procentní bukvice!), kteří — jak Petra věděla a byla z toho unavená — za pár hodin dostanou z konžské stravy průjem, zítra se přidá zvracení, potom se na slunci spálí a minimálně jeden z nich dostane do dvou týdnů malárii a poletí promptně domů. Pak bude děkovat českým lékařům, že nezdechnul a bla bla bla... Už aby byla v Plzni a rozjela nový projekt. V hlavě už měla pouze mokřady u Rokycan; gorily musí převzít někdo, kdo má ještě energii hádat se s jamany. Už se nemohla dál vyčerpávat všudypřítomnou korupcí, která prorůstá celou společností v Kongu jako pevná kostra. Každý chce ze všeho provizi, nic se nedá zařídit napřímo, všechno se musí promazávat... Už na to prostě neměla.

3 | FRANTA

Punker Franta Rybka — přezdívaný Rybana — pracoval u Jirky ze všech nejdéle, dokonce déle než Šiška, který byl k Jirkovu životu dlouhodobě přilepen jako smůla (ba vzhledem k době a pevnosti přilepu snad už skoro jantar). Frantovým největším životním zápasem byl nerovný souboj s chlastem, který většinou prohrával, nebo se ho snažil uhrát alespoň na remízu, což se mu ale skoro nikdy nepovedlo. V mládí hrál v punkové kapele na bicí a vůbec nebyl špatný; muzika ho bavila, parta byla skvělá, peněz bylo málo, ale to nevadilo, byla to nekončící jízda: *kurevská party 24/7*, jak tenkrát s kamarády říkali. Kytarista a zakladatel kapely — jmenovali se Spráček — byl prudší povahy, a jakmile se napil, což se ovšem stávalo denně, vytvářel problémy a nesmírně rád se rval. Dnes by to mohl být MMA bojovník, snad i slavný a bohatý, ovšem tenkrát se s tím ještě mistrovat nedalo. Nakonec spadnul Záhryz — jak mu tehdy punkeři v Plzni říkali — do

tvrdých drog a na jedné pařbě ve squatu zabil sekýrou nějakého pitomce z Domažlic, co tam podle Záhryze neměl co pohledávat. Onen pitomec, říkali mu Krysa, na Záhryze vytáhl mačetu, sekýra pohozená na několika polenech připravených na večer ležela skoro na dosah Záhryzovy ruky, takže nebylo co řešit: úchop, nápráh, nával adrenalinu, rudo před očima. Teklo hodně krve a chvíli to vypadalo, že to bude Záhryz, kdo se předčasně odebere do punkového nebe, ale nakonec rozhodlo jedno nahodilé máchnutí sekýrou, která si našla cestu přímo do hlavy překvapeného Krysy. Lebka pukla, sekýra vedená brutální silou se zabořila hluboko do hlavy, ba až do krku a ještě hlouběji. Překvapení zmizelo spolu s obličejem. *Už jich nebylo*. Protože Záhryz jel na heroinu a protože, jakmile se dostal do bitky, stávalo se z něj dravé zvíře, prudkým pohybem vytrhl sekýru z gejzíru krve tryskající z otevřené lidské vidlice a pokračoval ve zvířecím běsnění. Záhryzovi běžel čas v jakémsi zpomaleném modu: viděl rozřátého soupeře, viděl vymlácená okna, viděl nápis *Matouš* vzadu na stěně, viděl *dvě* rozbité židle po své pravici i pověšené tričko s číslicí *osmnáct* po své levici (vše v rudém podbarvení), a dokonce si stihl uvědomit podivnost faktu, že na schodišti ještě byla slyšet ozvěna Krysova posledního řevu, když už přece žádná Krysova hlava, která by mohla řev vydat, neexistovala.

Následovalo něco, co už bylo za všemi myslitelnými hranicemi lidského počínání (což bylo ale vlastně *normální*, vždyť Záhryz žil za hranicemi běžného lidského počínání celý život). Krysa skončil doslova na kaši, Záhryz ho prostě rozsekal. Řval u toho *No Future*, což asi platilo pro oba. Policajti sbírali kousky Krysy celé odpoledne a pytel, který ze squatu odnášeli rozhodně neměl tvar lidského těla; bylo to provešené účko mezi pupkatými uniformovanými postavami s hmotou převážně dole uprostřed. Mezi punkery se potom dlouho vyprávělo, že Záhryz ostatky zneuctil, což mu později u soudu výrazně přitížilo. *Normálně* se na ty zbytky těla vymočil, potom je poplival, a právě když si s jointem v koutku stahoval kalhoty ze zadku a chystal se dřepnout, dorazila šokovaná zásahovka. Záhryz zamířil do Valdic na dlouhodobý pobyt, policajti, který ho zatýkal, zamířil na

psychoterapii* a jediná svědkyně celé události — punkerka Hanka — zamířila s veškerým svým majetkem ve dvou igelitkách na dlouhodobý pobyt do Bohnic. Kapela se rozpadla. Škoda, Záhryz měl talent, ale rozhodl se ho rozvinout až příliš punkovou cestou. Zatímco někteří punkeři byli alternativní pouze večer po práci, Záhryz byl ztělesněná *kurevská alternativa* 24/7, dalo by se říci. Franta neměl nejmenší tušení, jak jinak naplnit čas, kterého bylo bez každodenních zkoušek kapely najednou moc, než ho propíjet, a klesnul během několika měsíců až na dno, kde objevil toluen a další dobroty, které ho doposud mýjely.

Na dně potom setrval dlouho, roky, než potkal Jirku, který začal honit politické body pomáháním bezdomovcům: Jednoho rána Jirka vzbudil Frantu pod mostem v Mikulášské ulici nedaleko neziskovky, prohodil s ním pár slov a nabídl mu práci v lese i ubytování ve stavební buňce na pozemku lesní školky na Slovanech. Tak se Franta nepatrně odrazil ode dna, začal pracovat pro neziskovku, a aniž by si to uvědomoval, stal se dodavatelem cenných politických bodů Jirkovy kariéry. Konkrétní pomoc lidem v nouzi, řešení palčivých sociálních témat — to se v politice vždycky cenilo. Ani nejbližší Jirkovo okolí — nebo spíše to, co z nejbližších zbylo (pracovní vytížení, narcismus a psychopatie udělaly své) — netušilo, jestli tento a podobné tahy byly ryze politické, nebo mu opravdu o ty lidi šlo. Jirka se choval pragmaticky, dělal, co bylo třeba, aby mohl vládnout. Emoce kolem něj svištěly bez sebemenšího impaktu na jeho soustředěnou mysl. Jeho ctižádost viděla cíl a šla přes mrtvolu, i když onou mrtvolou byla třeba pomoc potřebným.

* Po sedmi letech se zastřelil (vystřelil si mozek z hlavy na kradený obraz Theodora Pištěka visící na záchodě, čímž dílo ještě posunul a přidal mu na hodnotě), ale z úplně jiných důvodů: Byl namočen do rozsáhlého krytí korupce, uplácení soudců a prodeje kompromitujícího materiálu na plzeňské politiky; mimo jiné na Pánka — v odposleších později identifikovaného jako „Šišlal“ — ještě v době jeho starostování v Tachově. Když manželka po pohřbu — nevědoma si umělecké hodnoty vystřeleného mozku — obraz pucovala, aby jej prodala, nenávratně dílo poškodila a místo prodeje jí zbyly jen oči pro pláč.

Frantu Jirka nikdy nevyhodí, a to ze dvou důvodů: za prvé Franta představuje kýžené politické body a dotváří Jirkův levicový sociální obraz, ovšem za druhé — a to je ještě významnější Frantova devíza — navrhnul před lety Franta na jedné poradě neziskovky před Jirkovou čtyřicítkou, že by zaměstnanci společně nechali Jirkovi zhotovit jeho sochu v životní velikosti a umístili ji na vyvýšený piedestal vedle vchodu tak, aby byla dobře vidět z ulice. A tak se stalo. Jirka měl poprvé v životě pocit, že ho někdo konečně docenil, že si někdo konečně — a že jim to trvalo! — všiml jeho výjimečnosti. Tímto návrhem Franta zvítězil. I kdyby byl deset let v kuse lihu, jeho minimální mzda — někdy však ještě krácená (při výplatách se z Jirky stával nečekaný pravičák) — bude vždy patnáctého vysázena v hotovosti na dlaň, maximálně snad s týdenním zpožděním.

4 | IGOR, 13. 8. 2019

Pokaždé když Jirka přijímal nového zaměstnance — a bylo jich za těch dvacet let opravdu hodně, protože Jirka si nesmírně užíval přijímání, buzerování a nejvíc ze všeho potom vyhazování ponížených lidí — absolvoval s ním intronizační rituál, který spočíval v tom, že po prvním měsíci práce zašel Jirka s novou pracovní silou — lidským zdrojem, číslem, položkou v rozpočtu, retardem (tak chápal všechny své podřízené nebo spíš všechny ostatní lidi vůbec) — na skleničku tam, kam obvykle onen zaměstnanec rád chodil. Jirka miloval výlety mezi průměrné retardy, do jejich plytkého prostředí, do jejich mrzké úrovně, do jejich primitivní zábavy. Většinou to byly hospody na sídlišťích nebo restaurace v centru Plzně, jednou dokonce divadelní klub (toho člověka vyhodil hned za měsíc). Kromě vítaných výletů mezi primitivy měl intronizační rituál další přidanou hodnotu: Jirka byl totiž také částečně zasnouben s chlastem — ostatně kdo není, ať hodí kamenem (vyjma dětí, uživatelů drog a anti-depresiv) — a bylo to zasnoubení na celý život. Musel si dát každý den. Ne že by se primitivně ožral, spíš si potřeboval

dát to své, aby alespoň večer vypnul, odreagoval se a taky aby usnul, protože bez chlastu už by prostě nezabral, a kdyby náhodu ano, za slabou hodinku by se probudil celý zpocený a do rána by depresivně zíral do stropu. Pil všechno, co teklo. Nevybíral si. Dokonce pohrdal těmi, kdo si vybírají z lepších francouzských vín nebo komparují skotské. Pil, protože chtěl a zároveň musel, ne proto, aby vychutnával. To je podle něho doména vykořisťujících pravičáckých snobů a zlodějů. Na intronizačním rituálu většina nových zaměstnanců neunesla tíhu situace a útratu vezme na sebe, Jirka si tak udělá výlet mezi pitomce, zadarmo se opije, a ještě si navenek formuje svůj lidový obraz. Optimalizovaná saturace jeho narcismu.

Igor Adamec absolvoval první měsíc více méně bez známek čehokoli vybočujícího; jedinou odlišností bylo černé, poměrně elegantní oblečení, kterým se lišil od ostatních v neziskovce a propojených firmách. Ostatní se předháněli, kdo bude mít přírodnější, vytahanější, starší a špinavější svetr. (Těm nejlepším se stalo, že ráno na židli odložený svetr byl odpoledne nalezen na druhé straně patra. Prostě odešel. Opravdu žil! Ne každý má kuráž takový svetr obléci. Tyhle svetry opravdu koušou!) Praní prý způsobuje odpad, plýtvá vodou, energií, časem a vůbec čistě oblečený člověk je podle přírodáků — nebo přesněji řečeno: esenciálně *dobrých*, udržitelných a k planetě zodpovědných usmívajících se biolidů — špatný člověk, takový člověk je *zlo* a do neziskovky nepatří. Ano, biolidé mají rádi barvy, ale vidí vědomě černobíle. Dualismus přírodní-nepřírodní mají v hlavě nainstalován jako elementární výchozí program, jímž rozdělují společnost na my a oni, totiž my vyvolení, uvědomělí, udržitelní a oni méněcenní, podlidé, kteří by vlastně ani neměli mít právo volit (konečně by do politiky promluvili Zelení!) a rozhodně by se jim mělo zakázat chodit do lesa. Les má být výsadou toho, kdo má osm dětí nebo naopak z přesvědčení žádné. Les si musí člověk zasloužit. Těm z kategorie oni musí bohatě stačit sídlištní park pravidelně ráno a večer hnojený exkrementy stovek domácích psů.

Igor se ale ve svém elegantním oblečení dokázal chovat tak nenápadně, že po měsíci ještě nevznikla společná touha

vypudit ten zánět z těla, vytlačit toho normálního člověka ze společenství vyvolených, dogmaticky přírodních lidí. (*Rigorózní dobro* ještě nebylo s to rozeznat *vágní zlo*.) Igor zapadl, byl takřka neviditelný — průměrně velký, průměrně silný, průměrně sympatický, prostě vypadal naprosto normálně — a sám spokojený. Rozčaroval ho jen fakt, že mu od prvního dne všichni z neznámého důvodu říkali Sova a na přímou otázku, proč mu tak říkají, se vždycky rozesmáli.

A tak jako vždy přišel Jirka do Igorovy kanceláře, ve které se podle nábytku nedalo poznat, jestli je člověk v šedesátých nebo devadesátých letech minulého století, a oznámil Igorovi, že v pátek s ním zajde na skleničku tam, kam Igor chodí nejraději a nejčastěji. Jirka se prý přizpůsobí, sejdou se v osm večer před barákem. Osmá nebyla vybrána náhodou, přesně do osmi totiž Jirka každý den prodléval na baráku — kluci z terénu, kteří drtivou většinu pracovního času trávili venku na lokalitách, říkali na hradě. A ani to nebyla náhoda, Jirka dobře věděl, že na baráku kraluje — jako skutečný monarcha — a po práci ho čeká ta nejhorší část dne, samota v panelákovém bytě na sídlišti Lochotín. Tam si rozhodně jako král nepřipadal, vlastně ho vytáčelo, že ještě tu *králíkárnou* pro retardy neopustil, ale když se rozhodoval mezi kariérou, funkcí a společenským postavením na jedné misce vah a penězi na misce druhé, jednoznačně vždy převládla ta část, která chtěla kralovat a ponižovat poddané. Ne že by v něm nebyla ta druhá, co ráda prachy, ale neměla převahu. Proto Jirka vysedával v kanceláři obvykle do osmi. Po šesté už byl na baráku sám, otevřel si pivo, druhé, třetí, po panáku se potom zvedl a celkem rezignovaně zamířil do králíkárnny, jak panelák sám nazýval. (Král je v králíkárně dočasně obsažen, ale rozhodně do ní nepatří!) Rezignovaný odchod do domácí samoty ostře kontrastoval s ranní euforií, kdy začínal kralovat a dýchat lidem za krk hned od sedmi hodin. Když nemohl spát, byl na baráku už před šestou, často i dříve. Pustil si Wagnera tak hlasitě, jak jen jeho chatrná aparatura zvládla, a těšil se, až přijdou podřízení.

V pátek večer, přesně v osm, se potkali před barákem. Prvo-republiková vila bývala pěkná, dnes by ale nutně potřebovala opravit fasádu, střechu, vyměnit okna a vydláždit parkoviště. Kdokoli sem přišel jindy, než v období absolutního sucha, které naštěstí právě panovalo, měl okamžitě špinavé boty, což je ale na druhé straně vizitka dobrého příroda. Podle bot poznáš charakter a mezi přírodními živly vládly bagančata se zaschlým blátem a nejlépe s přilepeným listem.

„Tak kam míříme?“ zeptal se Jirka s jasným očekáváním, že to bude jedna z průměrných restaurací v centru Plzně.

„Do centra,“ odpověděl Igor. Jasně, pomyslel si Jirka a začal si pro sebe hádat, která z restaurací to bude. Změřil si Igora znaleckým pohledem a podle celkem elegantního opět černého a vlastně docela extravagantního oblečení vsadil na Potrefenou husu (i když bylo pravdou, že jeho černá košile jakéhosi indického střihu vystupovala z rámce běžných plzeňských podniků). Kdo tam asi v pátek večer bude, napadlo ho a v mysli mu začínali vyskakovat potenciální návštěvníci Husy, které zná. Bude tam asi plno, je pátek večer. Kdyby ho tak někdo jednou vzal na klasickou hudbu. Jedinou skutečnou... vážnou hudbu.

„Máme rezervaci? Je pátek...“ zeptal se Igora při nastupování do taxíku.

„Máme,“ odpověděl Igor, „tam, kam jdeme, to bez osobní rezervace nejde, prokážeš se jako *Jan tři šestnáct*.“

Prokážeš se? Co to kurva mele, projelo Jirkovi hlavou, ale v tu samou chvíli si uvědomil, že je to konečně první věta, kterou dnes nečekal; lidé jsou obvykle tak předvídatelní, tak povrchní, tak nudní. *Jan tři šestnáct*. To asi nebude Husa. A proč Jan? Nastoupili do taxíku. Jirkův šetrivý charakter se u toho kroutil, sám taxíkem nikdy (a to ze zásady) nejedí a odsuzuje to i u druhých, ale smyslem tohoto mentálního výletu je podívat se do světa svého poddaného, takže to pro jednu skousne. Stará Octavia se vydala dolů po Drátěné ulici. Na oranžovou, přesněji řečeno už spíše na červenou prosvištěla pod viaduktem a směřovala nahoru k hejtmánově oblíbenému kostelu sv. Máří Magdalény a dál k soudu. U soudu zašuměla vysílačka: „Zdendo, až vyklopíš

náklad, rovnou k bazénu, bába s dítětem, Bolevec.“ Ve vysílače zapraskalo. „Přijem,“ nahlásil řidič Zdeněk a odkašlal si, asi aby napravil předchozí vyjádření dispečera, které zákazníci museli slyšet. Taxi je vysadilo před Židovskými lázněmi, krásnou opravenou historickou budovou ne daleko pivovaru.

Igor Jirku vedl do zadního dvora, tam kde býval hodně undergroundový rockový klub, který už mnoho let nefungoval. Právě tam ale mířili. Na dveřích byla zašlá cedule zavřeno, nic nenasvědčovalo tomu, že by tam měla být restaurace, klub nebo cokoli, kde by se dalo sednout na skleničku. Igor stiskl tlačítko, které by nezasvěcený člověk neměl šanci najít a poznat. Ozvalo se zašumění.

„Íčko tři devět a host,“ vyslovil Igor směrem k sotva znatelnému tlačítku a vyzval Jirku, aby se prokázal do stejného místa ve zdi.

„Jan tři sta šestnáct,“ řekl zároveň posměšně i váhavě Jirka, přičemž tón poslední slabiky nechtěně vytáhl a vytvořil tak otazník. Uvědomil si, že se vůbec necítí komfortně.

„Neznám, nic tady není, vypadni,“ ozvalo se z plechové skříňky nade dveřmi.

„Jan tři šestnáct, Jirko,“ vrhl na něj až neadekvátně naléhavý pohled se zdviženým obočím, jako by se pozice šéfa rázem obrátila. „Tři šestnáct!“ zopakoval Igor Jirkovi a znovu zazvonil. Tentokrát čekali dlouho.

„Íčko tři devět a host.“

„Jan tři šestnáct.“ Teď už sebejistě, bez můstku v tónině.

„Otvírám, píšu ho na tebe Íčko a nemusím snad připomínat, že nic než první úroveň.“

„Samozřejmě.“

Dveře cvakly, Igor s Jirkou vstoupili do potemnělého zádveří. Za dalšími, tentokrát železnými dveřmi, prudce padaly schody. Sešli po úzkém točitém schodišti do prvního podzemního patra, právě tam, kde býval klub. Jirka neviděl téměř nic, chvíli trvalo, než oči přivykly velmi sporému osvětlení. Jakmile se rozkoukal, překvapivě zjistil, že jsou ve velmi elegantně, do černé barvy zařízené místnosti s malým pódiem, několika stoly se stylovými lampičkami — které byly jediným, velmi tlumeným zdrojem světla — a podlouhlým barem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Politik, psychopat, zabiják.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.